

Sas formas esculturals
 las lluheix fent salts mortals...
 ¡pero més mortals encara,
 son los ullets de sa cara!

¿Qui es l' últim?

Aqui som aixis. Aném á rauxas. Primer vingué la de 'ls diaris. Explotavan el petit mon de la badoqueria barcelonina, "El Diari" y "El Diluvio" surtint á l' hora de pendre xacolata, junt ab "La Publicitat" y "La Vanguardia". Els aficionats á llegir catalá quotidianament, tenian "La Renaixensa" pera 'l seu us particular. Un periodista de la terra de las xufas va creure que encara hi cabia una fulla volant que surtis á l' hora de las ratas pinyadas y ho va encertar. "El Noticiero Universal" va ser un éxit en los seus temps y ademés de ser'ho va ensenyar el cami per ahont poch á poch s' han encarrilat 'ls qu' han vingut després á menjars'ho tot.

A barallarse ab els rotatius vingué primer "Las Noticias" y en pochos anys doná 'l cop posantse 'l primer de la llista.

Després comparegué al *estadio* á armar bronquina als rotativeros y als *renaixensos*, «La Veu» y aquesta no s' hi posá per poch. Una edició al surtir el sol y un' altra al pónrés. En questió de dos anyets 's posá las calsas, empassantse tota la parroquia del *Ciero* y tots els «morts» de Barcelona.

Naturalment; aixó, vist á distancia, adquiria unas proporcions monstruosas. —Barcelona es la Xauxa del periodisme van dirse 'ls de Madrid... A Catalunya hi ha l' *Eldorado* de 'ls embruta-quartillas. ¡Y á Barcelona faltan periodistas! La empresa que 's vegé ab ánimos per introduhirse en lo mercat barceloni, fou la de «El Liberal». Y tampoch s' hi posá per poch; diari al demati y diari al vespre.

A tot aixó, las fullas indígenas s' espavilavan pe 'l seu cantó. Mentre «Las Noticias» s' aixamplava y s' allargava, «La Vanguardia» posava edició á la tarde ó siga deu fullas cada dia — el paper per embolicar els esmorsars de tota una familia — y «La Veu» estirava 'l número fins á sis planas per cada edició.

Espanta avuy la superficie del paper que diariament embrutan els *chicos* de la premsa barcelonina. Sense comptar els de menor circulació, el públich pot saber las noticias per deu conductes distints, ab unas vint edicions diferentas. Y com que cada un de 'ls periódichs sustenta criteris distints y veu las cosas baix un prisma totalment antagónich, no me 'n parlin de 'ls *lios* y embolichs que uns y altres arman, al tractar las cosas que passen. Per dar una proba de la diversitat de criteris, sols citaré un cas. L' altre día 's discutia al Congrés l' acta grave de Ginzo de Limia (Galicia) y vaig recullir el següent ramillet de noms en los diferents periódichs: *Guijo de Livia*, *Junco de la Linea*, *Guinzo*, *Juncos*, *Guimo*, *Ganso de la Linda*. . . *et sic de ceteris*. Si més periódichs hagués llegit, més haurian sigut els disbarats. Y aixó mateix passa ab tots los assumptos. Si l' un diu naps, l' altre diu cols y resulta sempre que 'l pobre *pagano* que compara lo qu' explica un diari ab lo que relata l' altre, ne surt ab un cap com uns tres quartans.

Segóns l' adagi catalá, «l' abundancia mata la fam»

pero aplicat aquest aforisme als diaris, pot estraferse dihent; «l' abundancia mata el sentit comú»

Y á tot aixó excepte «Las Noticias» y «La Vanguardia» que baten el *record* de la tirada y «La Veu» que s' ha apoderat de 'ls anuncis, els demés van jinfelissos! á l' aranya estira cabells á casa de *perras*. Al *Lliberal* no li valen ni las corridas de toros puig té de repartir dividendos passius als accionistas y á pesar de 'ls seus bombos 's ven d' amagat carretadas de paper á pés de drapaire. Al *Diluvi* la influencia del *maleta*, li ha sigut l' ombra del *manzanillo*. La *Publi* 's veu obligada á rellogarse la fatxada de 'ls anuncis per deturar embarchs... cap al pais de *donde no se vuelve*. El *Ciero* ja ha begut oli...

Ab lo qual s' ha demostrat als que creyan que l' *Eldorado* de la premsa era á Barcelona, qu' aquí, l' únich *Eldorado* que tenim... es el de la plassa Catalunya.

*
**

La mateixa rauxa de 'ls diaris, s' ha reproduhit ara de poch ab els setmanaris. Després de la de campanas *célebres*, comensant per la de Gracia y acabant ab la *Honorata*, ha vingut la rauxa de 'ls animals de... *ploma* «El Cucut», «La Perdiu ab salsa», «El Perdigot», «La Garsa» y aixis hasta l' infinit. En fi l' arca de Noé; tot un galliner.

Desde la època de 'ls sagells, que passáren ab el mateix entusiasme qu' havian vingut, lo públich de Barcelona ja ha está fet á las *llunas*. Y la *lluna* actual es la de 'ls setmanals.

Aixis com els diaris han vingut á perturbar al públich la digestió, en termes que 'ls homes previsors ja dihuen «una dona, un Deu y un periódich» aixis els setmanaris que fan la bugadera, han vingut á fer tornar mico al públich que no sab ja á quina carta quedarse.

Entre 'ls periodistas *continuos* y els *intermitents* 's va á convertir Barcelona en un safreig.

Per nosaltres no hi fa res. Quants més serém, més riurém .. y més riurán els drapayres... ¿Qui es l' últim?

RAMON BERENGUER

En virtut de la apariencia

A certa casa de gent de *mistó* vareig anarhi vestit de senyó; y quan vegeren en mi tot alló lentes, sombrero, levita y bastó tractarme varen ab molta atenció ni mes ni menos que 's fa ab un rectó.

Al cap d' uns dias vingué Carnaval; vestit de pobre, de miser mortal vareig tornarhi molt serio y formal. Y al presentarme ab cara fatal van despedirme ab un ronch gutural ni més ni menos que 's fa á un animal.

RAMPELLS.

LA DONA CATALANA

UN PETÓ

¿Será 'l petó una sortida
sense solta de cap mena
ó es senyal de fonda pena
que té l'ànima afligida?

¿Es passió ó es un deliri
ó es tal volta una ambició?
¿qué significa un petó?
¿felicitat ó martiri?

Dificil es lo descriure
aqueix lema ab tó formal;
un petó, pot fer molt mal
y de vegadas .. ¡fá riure!

¿Qué més hermós que 'l trobarse
dos llabis entrellassats
de dos sers qu' están lliats
per la força d' estimarse?

¿Si n' enclou aquella acció
d' encisadoras promesas!
¿Dugas ánimas encesas
per lo foch d' una il-lusió!

¿Qué pot donar més consol
que lo bes de nostra mare
quan sent petitets encare,
'ns fá adormí en lo bressol?

¿Pot haberhi major gloria
que un petó entre dos germans?
¿hi haurán afectes més grans,
dignes de millor memoria?

Res tan inmens y tan pur
com aquet joch tentador;
fins son desitj, ab amor
ens acosta á la virtut.

Eixa petita alenada
que 'ns dona tanta alegria,
té en son sí mes poesia
que nit d' estiu estrellada.

¡A fany afalagadó!
confós ab un pensament;
es l' obra més excelent
que conté la Creació!

Per altra part, si be 's mira,
aquesta petita acció,
té una trista condició
quan l'ànima ab dol suspira.

¡Ab lo mes viu desconsol
un fillet besa á sa mare
quan lo perdó no té encare
ó no l' hi dona 'l que vol!

¡Ab quina pena ó recel
depositém un petó
en mitj l' angunia y doló
d' algun sér que puja al Cel!

¡Ab quina viva amargura
algún ser desconsolat
ja freda llosa ha besat
que tanca una sepultura!

DIRECTORA: D. RIERA BATLLE.

Besa l' hermosa rosada
á la senzilla floreta
donantli ab sa besadeta
la lluhentó platejada.

Somriu ab inmens amor
la fresqueta matinada,
al sentir que l' ha besada
aquell sol encantador.

Murmura ab goig y alegría
lo riuhet enjogassat
al veurer's petonejat
per la llum del novell día.

Y fins l' ayre está joyós
al sentirse la besada
de l' auelleta escapada
de son niuhet deliciós

Y 's besan ab gran ternura
rocas, plantas, nins, auellas;
fins las mateixas estrellas
s' estan besant ab ternura.

Y tota la Creació
per aquet nús és lligada,
¡fins Deu, ab una besada,
dónans sa benedicció!

D. RIERA Y BATLLE.

UNA OPINIÓ

Lo decret qu' ara fa poch
ha dat lo general Weyler
ordenant que 'ls militars
no 's casin sens certa renda
ó sent al menys capitáns,
es una cosa ben feta
si 's mira ab los nostres ulls...
Jo sé d' una amiga meva
que 's va unir ab un tinent
de 'ls de paga molt justeta ..
El sombrero era precís,
necessaria la cambra,
l' assistent indispensable,
y 'l gasto ¡una borratxera!
Al cap del any, vingué un fill,
als dos anys vingué una nena
y ab los fills, els maldecaps
y els disgustos y exigencias...
En resúm; fugí 'l tinent
y 's queda l' amiga meva
desolada ab sos dos fills
que va pujant ab greus penas.
¡Sort que torná als colls y punys...
com en sos temps de soltera!
¡Y la pobreta al casarse
ja mitj generala 's creya!..
Va molt be donchs, el decret
que tan critica la premsa,
pro, aniria millor un
que suprimis la *faixenda*,
y digués que l' dur barret.
¡no es propi de las tinentas!

SILETA.

CAARRNAVAL

- ¿Qui soch?
 - Prou que 't coneix bé per més que 't disfrassis. pillo'.. Tu ets, ben segú, 'l Barberillo de Sans...
 - Donchs soch en Grañé!

- ¡Ay Malededeu, 'm zembra que laz zerraduraz 'm han baixat alz garrenz!

- ¿No vols cantá «Els Segadors»?
 Donchs preparat castellá. .
 ¡O pagas un bon sopá ó punta en blanc aquí mors.

LA TOMASA

Sacrificant las melenas en aras de la patria.

La Rambla de las Flors á l' hora de parada.

—¿Es dir que 'l bestia dei furriel ha posat la ma á la cara al descendent de 'is nobles duchs de la Etxevara?... Ja veurás quin parte posaré á Madrid!..

Entre ellas

D' après nature

- Adiós, Lola.
—Ay! *Pepita*; dispensa, no t' havia vist...
—Tú sempre fixada. Com sempre 't segueix!...
—Y ara, que t' en rius?
—No, filla; ara s' ha aturat.
—Es un gamarús. Prou se coneix que no te altra feyna.
—Ditxosa tú que 't vol un que viu de renta.
—Sí, diu que té un *inquenio* á l' Habana.
—Qu' es ben elegant no ho negaras.
—Ja... ja .. no 'm fassis riure!
—Qué vols dir que nó?
—No veus que sembla un titella!
—Pro tú...
—No, tonta, me 'l rifo!
—Ja... ja... ja.
—Y escolta: ¿ahont te ficas que no 't veig may?
—No vaig en lloch: de casa al taller, del taller á casa... y s' ha acabat.
—Ah, que m' enganyas?
—Y tu, ahont vas tant mona?
—No me 'n parlis que fas un goig que ya... ya...
Quins botonets més monos! (*Tocantli las orellas*)
—Me 'ls va regalar en Bielet.
—En Bielet? Me creya que ja no us féyau...
—Fuig, tonta, fuig, que t' han enganyat?
—L' Elissa m' ho va dir...
—Ja m' ho hi pensat; aixó ho diu de rabia que té perque á n' ella ningú la vol.
—Si es tant xata!
—Quan la trobi...
—Be, ño t' enfadis are. Qué no 't disfressas aquest any?
—Me sembla que no, perque la mamá 's va enfadar molt l' any passat.
—Y aixó?
—Perque vam retirá á las tres!
—Qué no venia la teva mamá?...
—Es clar... (*acostántseli á la orella*). Si ho sabessiu que vam entrar en aquell reservat!...
—Estariam ben frescas!...
—Quin tip de riure... y de tocar las teclas!...
—Ja 't dich jo que 'n saben aquell parell, ¡ni cap pianista!
—Y tant de xampany! Ja comensava á no saber ahont eral...
—Y ara, no diguis aixó.
—Com si 't vegés á la falda d' aquell, t' en recordas?...
—Com si fos are.
—Y aquell petó?...
—Quina nit mes felissa, *Pepeta*.
—Y la mamá á la sala aguantant la... *pelerina*.
—Ay sí, no puch pensarhi.
—Y aquella que va caure?
—Quin tip de riure ¡quin quadro!
—Si no dú la careta...

- Sort d' aixó!...
—Mira, en Titella s' impaciente.
—Ay deixam' en anar que tinch tart.
—Jo també; ja vindré á casa teva.
—Adiós, Lola.
—Adiós, *Pepita*!

JOSEPH M. MALLAFRÉ.

Al ball

Diálech de Carnaval

El saló está ben plé; vessant de llun,
d' alegria y de máscaras.
Broda l' orquesta ab melodiosos sons
calmosa americana.
Balancejantse suaument ab goig,
una parella balla
ell es un jove, de dinou abril;
ella... ¡no ho sé!... que l' antifás la tapa.
Que disfrutan els dos ben clar 's veu
tot canviant miradas,
y estrenyentse la má dissimulant
y més que tot encare pe 'l que parlan.
—¿M' estimas? —ell li diu—
—T' estimo molt;
'm tens enamorada;
¿per quí, sino per tú m' he disfressat?
—li contesta ella—
—¡Gracias!
¡ja t ho agraeixo, amor!
—Per tú he fugit
quan dormían mos pares
y el sacrifici aquet, digas ¿mereix
un favor?
—¡Sí!... ¡demana!
Al arribar aquí, un cop de fiscorn
va ofegar el diálech
y res més vaig sentir; qu' als pochs moments
finí l' americana.
Y mentres ella, sola en un recó
amargament plorava,
ell, sortint del saló, tot butzinant
exclamava ab veu baixa:
«volía aná á sopar al Lyon d' Or
yno duch ni un ralet á la butxaca»

F. CARRERAS P.

LLISTA NEGRA

Avuy de nou la tornèm á obrir pera posar
à la vergonya pública á

JOAN AGUILAR, de Manlleu,

que 'ns acredita més de quaranta pessetas, y á
ANDREU PLA, de Sant Feliu de Guixols,
que 'ns deu las remesas de Octubre, Novem-
bre y Diciembre, important també altres 40
pessetas.

Y... viva la Pepa y... 'ls bons pagadors.

LA FIGUERETA

La disfressa més distreta
de quantas van pe 'ls carrès
per lo Carnestoltas, es
sens dupte, la *figuereta*.

El qu' estigui de brometa
y molt no vulgui gastar,
ab un sach 's pot tallar
un bonich disfrás ab sombra,
prén luego un manéch d' escombra
y un cabasset... y á voltar!

Al cim de la canya, lliga
un fil y al extrém d' aquet,
s' hi ferma ab un nús estret
molt poca cosa; una figa.
Luego, encar que la gent riga
cap á la Rúa te 'n vas,
la quitxalla 't vé al detrás
y donant cops á la canya
procuras móuret ab manya
y la gent... ¡riu que riurás!

Als cinch minuts, un mosqué
de desarrapats xicots,
't rodejan donant bóts
per agafarte l' esqué.

Tú serio, aguantas l' alé,
tot bellugant la canyeta
y eridant —¡Noys la má neta!
¡Apa que som Carnaval!

No més ab la boca val,
Correuhi á la *figuereta*!

Y la lleugera canalla
mou una gresca espantosa
y en torn la figa s' acosa
y en torn de la figa balla ..

Bocas á tall de sanalla,
nassos que semblan sigróns,
rostres que fan contraccions,
ridículas é impossibles,
ganyotas indescriptibles
que fan trencar als miróns.

De sopte, algún més osat,
aprofitant un descuyt
ab las mans 't pren el fruyt
y fuig al punt escapat;

Altres cops, endavinat
lo seu intent ó sa manya
ans que pugui fer l' *aranya*
surtintse ab lo seu intent,
li aplicas tú l' escarment
ventantli un bon cop de canya!

Riu la gent y tú distreta
passas la tarde també
sens que 't costi cap diné

lo fer fer la *figuereta*.

Tot just ab mitja pesseta
pots dir que t' has disfressat
que molta gent ha ballat
no més per ta diversió
y... ¡qu' has dat una llissó
á tota la humanitat!

¿Qué fém tots en eixa vida
sino perdre la xaveta
y ballar la *figuereta*
á que la sort 'ns convidat?

Per uns la fruyta dalida
porta lo nóm de riquesa,
per altres 's diu noblesa,
per altres 's diu poder
y pe 'ls altres, tot vé á ser
conquistar una bellesa.

Y fém tots papers estranys,
cálculs y combinacions,
y preparém ocasions,
per pescarla anys y més anys...

Mes ella, burla 'ls paranys
qu' en guarní l mortal s' apura
y al créurela mes segura,
quan pensém héurela ab manya.
la mort, ab un cop de canya
¡ns llensa á la sepultura!

M. RIUSECH.

A un mascarot

Diu que t' has llogat un trajo
de dimoni per la Rúa...
Noy, tot jugant ab la cua
qué brometa que farás!
Passejante com un llonsa
se t' espera un digne cástich,
y es que 't morirás de fástich
quedante ab un pam de nás.

¿Que no comprens poca solta.
que passant aixís lo día
en lloch de dar alegría
has de semblar un mussol,
sent la riota dels altres

ab ditxos de tota mena
puig lo que al mon fa més pena
es el divertir-se sol?

Donchs si el meu consell vóls creure
desisteix de tas pensadas,
val més aná á fer balladas,
al teatro ó al café,
mes si *mascarón* vóls serne
per pogué fé més el curro
llógat un trajo de burro
y t' escaurá molt més be ...

J. MIRALLES.

ACUDITS

Entre dilettanti:

—¿No has vist may l' Aida?
—No més vaig veure la *Vuelta...*
al mundo, ja fá molts anys.

A la Rambla de Estudis:

—Escolti, ¿que no té grills?
—'Ls he acabat; pró si vol alguna
cosa grillada, vagi á casa que hi
trovará la dona.

Als Encants:

—¿La vida de Santa Teresa?
—No senyó.
—¿Y la vida de Sant Aleix ó d'
algú altre sant?
—Si vol la historia de 'n Serra-
llonga.

FRA FIL FORT.

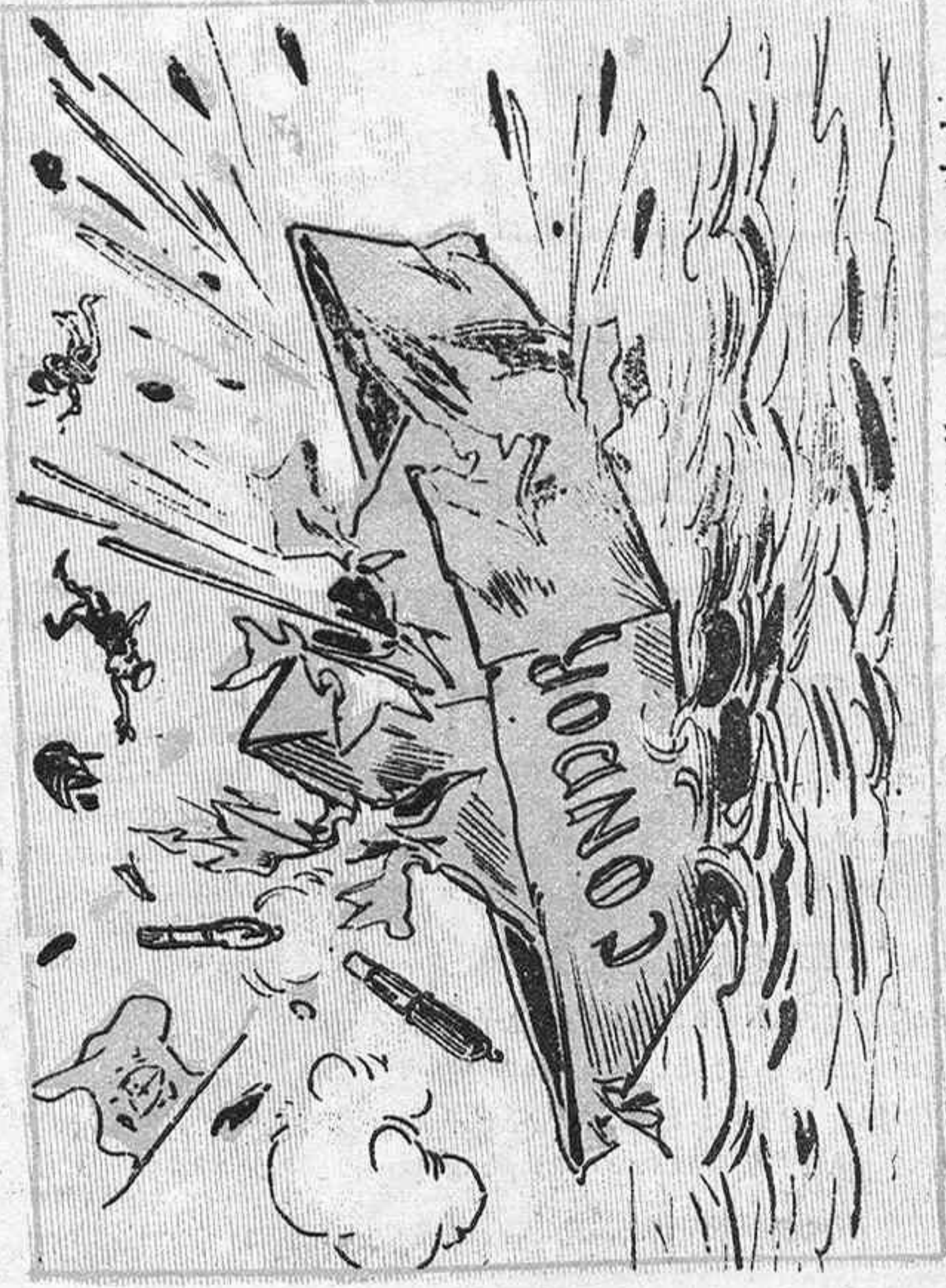

GOVERNADIO

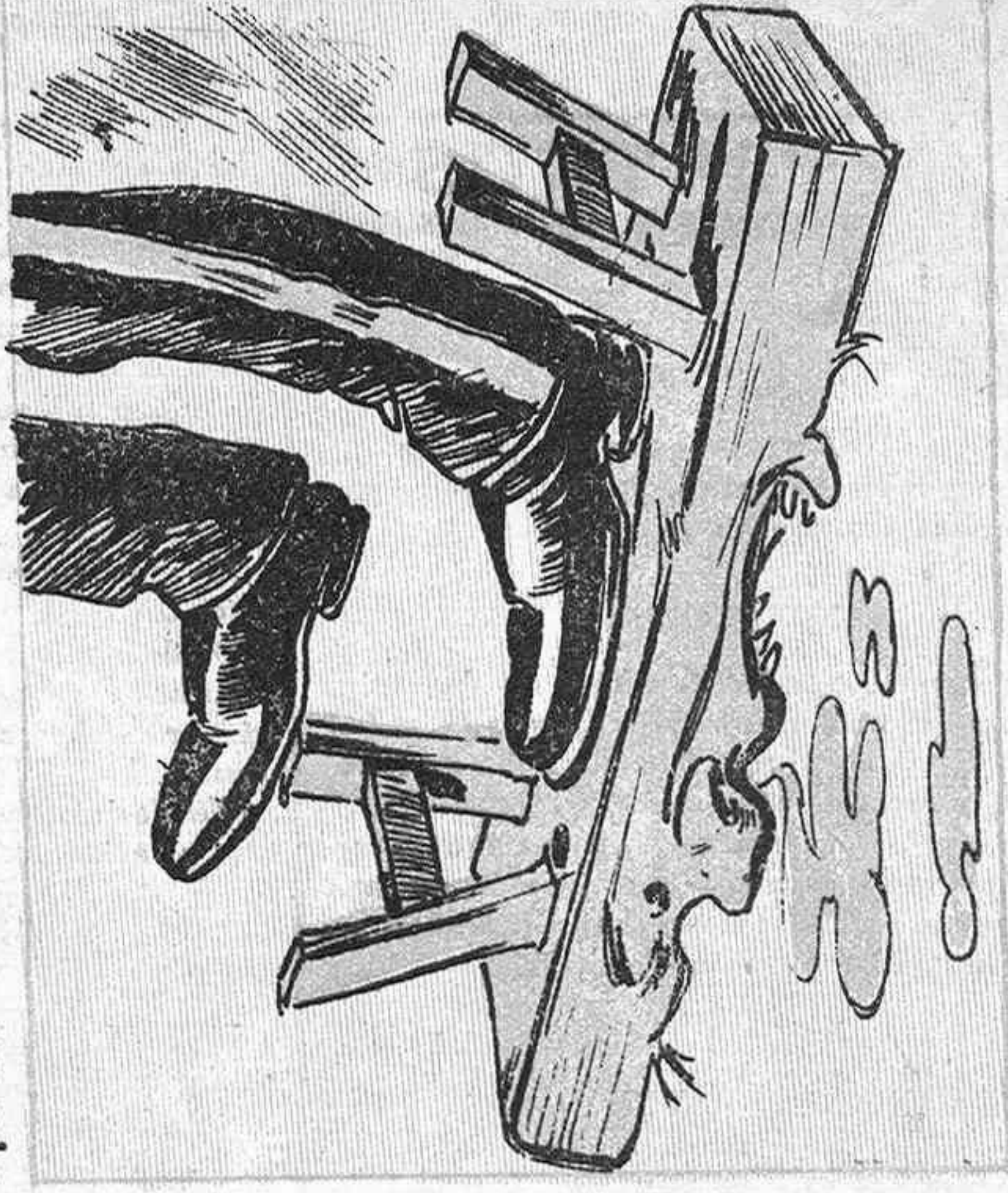
SENTIT
JURIPADICH

En Silvela ja té preparats y en conserva, als peixos úel seu Ministeri.
Per portarlos á Go-bernaçió ens guarda un ministre y un secretari, que
per fer las eleccions son dos peixos que's portan l' oli.

La cansó de sempre. Tot just ne bellugan un, se 'ls hi
desfá com un bolado.

Per are, el ministre ja l' hi ha posat el péu al coll.

Son tan escassas las novetats que en la passada setmana hi han hagut en los teatros, que no creyém necessari fer la revista acostumada, ja que en

NOVETATS

se dongueren diumenje passat funcions de despedida de la companyia Piera-Buxens ab los dramas *Juan José* y *Mossen Janot*, en que hi recullí molts aplausos lo senyor Piera ab lo protagonista de abduas obras.

Hasta dijous próxim estará tancat pera reinaugurar-se ab una escullida companyia dramática castellana que dirigida per lo reputat primer actor Sr. Muñoz, ne forma part la notable actriu Srta. Echevarria.

TIVOLI

CIRCO EQUESTRE

Ha debutat lo fakir Soliman que ha sigut lo número extraordinari que tenia en preparació la Empresa resultant verdaderament assombrós son treball, ja que de un modo insensible, se traspasa en brassos, coll y llengua afiladas agullas, s' arrenca tiras de son ventre, 's deixa mo ssegar per una serp etc. etc. es á dir verdaderas barbaritats que deixan aterrorisat al públich.

UN COMICH RETIRAT.

Regalos als lectors

— DE —

LA TOMASA

LA TOMASA CUPÓ PRIMA N.º 21 (1)

Que dona dret á adquirir per

DOS RALS

lo drama en tres actes y en vers

L' agulla

original de D. FRANCESCH PELAY BRIZ

qual preu corrent es lo de

DOS PESSETAS

(1) Caduca als vuyt días ó avans si s' agotan 'ls exemplars.

Campanadas

Dissapte passat se celebrá en lo teatro de Las Artes una festa catalana exclusivament femenina, patrocinada per la societat «Catalunya y Avant» en la que hi prengué part la plana major de las donas qu' á Catalunya cultivan las lletres y las arts. Sigué un acte lluhidíssim en lo que hi sonaren los noms de Enriqueta Paler y Trullol, Dolors Moncerdá, Victoria Penya d Amer, María de Bell-lloch, Josepha Massanés, Carme Valls, Agustina Mauricio de Xuclá, Josepha Llanas, Emerenciana Wehrle y molts altres. Sigué notabilíssim el treball que llegí donya Agnès Armengol de Badia, á qui la festa era dedicada, dirigit á «La dona catalana».

En representació de la secció qu' ab lo mateix títul publica LA TOMASA, nostra companya donya Dolors Riera y Batlle, s' adherí á la festa, envianthi un hermós treball dedicat á las donas de Catalunya, que admirablement llegit per la senyoreta Llanas, meresqué els honors de la repetició.

Més de dugas mil personas, la major part senyoras, assistiren al acte. Aixó proba sa importancia.

El periódich madrileny fet á Barcelona, el qu' ha vingut aquí per ensenyarnos com se fan els diaris, se 'n tira pocas (?) pero bonas.

El *Lliberal* donchs, (suposo que ja l' havían conegut) deya el dissapte passat ressenyant la funció que á benefici de 'l Associació d' Artistes espanyols tingué lloch la mateixa tarde en l' *Eldorado*:

«Justo es consignar que los más entusiastas aplausos fueron para la señorita Homs y para Concha Bordaiba.

Todas ellas, y especialmente la última, cantaron con la delicadeza de expresión y el buen gusto que les es característico.»

Y en efecte, la Conxa Bordaiba no prengué part en la funció, com varen anunciar tots els periódichs, á causa de una indisposició, per fortuna pasatjera.

¡Saludém al Mestre Titas!

¡Saludém al *Lliberal*!

¡Critica planxas de 'ls altres
y se las tira mortals!

A última hora rebém una comissió d' un cireul republicá, la que 'ns conmina á rectificar lo que 's deya apropósit del banquet de 'ls republicans en la Crónica de la setmana passada.

Rectificarém quan rectifiqui *La Publicidad*, qu' es la que doná 'ls datos.

Els comentaris es lo únich original del article de 'n Ramón Berenguer, y aquest no rectificará mentres no 's rectifiquin els datos ahont s' apoyava per fer los segóns.

Si 'ls comensals no eran més de doscents, y la cantitat era més de ¡¡90 pessetas!!, que ho digui *La Publi*, que contá els primers y las segonas.

No sent aixís, en Ramón Berenguer no dirá una paraula més, com no siga per fer constar als reclamants, que en radicalismes y amor al proletariat, deixa endarrera á tots els Lerroux y acólits.

Una cosa son els republicans y un' altra els obrers.

L' ENTERRRO DEL GARNESTOLTAS

El Caciquisme aquí jau...
per sempre descansj en pau!

Tancat lo folletí de composicions poéticas que publicava aquest periódich, ab lo del número passat. desd' aquest comensém á publicar ab o titul de GENT DE CASA un aplech de biografías y semblansas lleugeras de literats y artistas catalans.

GENT DE CASA constituhirá una recopilació complertíssima de 'ls talents que honran á la Catalunya contemporánea en totas las manifestacions artísticas, avalorada ab dibuixos y ab treballs escullits de 'ls mateixos biografiats.

Además, la colecció GENT DE CASA tindrà forma enqüadernable y anyalment constituhirá un volúm de més de doscentas planas, ahont se trobarán compendiats els homes que més honran á la nostra patria.

La casa F. Clará y Companyia, en comandita, ha obert un concurs pera premiar la millor colecció de deu targetas postals en colors, que anuncin artisticament els objectes de sa industria (Sifons y licors).

Els premis son sis, desde 600 pessetas á 100, y el plasso de admissió de dibuixos fins al 15 de Mars próxim (sis tarde).

Els que vulguin saber més detalls, en nostra Redacció trobarán el cartell.

Apa, dibuixants, l' ull viu
que no es mala la ocasió,
el treball no es excessiu
y Deu n' hi dó del *pinjó*.

Una colla de beneyts que no se sab qui son, d' ahont venen, ni ahont van, s' han posat á fer un periódich quin nóm no recordo y qual primer número va surtir no sé quin dia d' aquestos.

No més sé que 's fican ab LA TOMASA y han amenassat *matarnos* ab aquella fatuitat propia de la ignorancia.

Per avuy no dich més. Procuraré enterarme de qui son los *matóns* y tindré 'l gust de fels 'hi l' autopsia devant del respectable públich.

Aixó en el cas de que quan vagi á buscarlos no s' hagin fos ja en la insignificancia d' ahont varen surtir y en el cas també de que arribi al según número el periódich qual nom no recordo.

Per centéssima vegada *La Veu* y *La Renaixensa* han donat un espectacle molt poch edificant tirantse 'ls plats pe 'l cap. Per centéssima vegada, los orgues de las dugas brancas del catalanisme s' han abordat com gossos rabiosos.

Hora es ja de que cessin las bronquinas entre familia y convé que 'ls catalanistas abandonin de una vegada al diácol, al que sacrifica lo pervindre de la causa en aras de un amor propi mal entés.

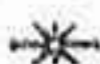
Si tots admeten els mateixos principis, si tots reconeixen las mateixas bases, ¿per qué tals disputas?

¿Que no vehuen que no fan més que donar greix als *Xirigotas* y *lliberaleros* que *jalean* sas disputas y als polítics que se n' aprofitan?

L' actitud de *La Renaixensa* tancant de cop la qüestió per no enredarla més, 'ns está molt bé.

Que *La Veu* fassi igual y que pagui 'ls plats trencats.. en *Doys*...

Amén.

Lo según ball de máscaras que, conforme estava anunciat, dongué lo dissapte últim la distingida «Societat Cervantes» en lo teatro de Novetats, se vejé concorregut de un modo tan extraordinari, que duras penas se podia transitar per lo saló y dependencias del teatro.

Satisfeta pot quedar la Junta Directiva del resultat obtingut en lo present any, ja que los dos balls que ha efectuat s' han vist favorecuts per distingidas familias y elegantas mascaretas que lluhian capritxosos trajos.

Pera avuy, lo Sr. Aurigemma té anunciats los dos balls que anyalment dona en lo esmentat teatro de Novetats y son, per la tarde lo infantil y per la nit el que intitula *pare et travesti*.

Per las noticias que 'n tenim, creyém cridarán la atenció, puig no s' ha planyut gasto de cap classe, á fi de presentar un adorno tan extraordinari en riquesa y gust artistic que 's proposa sobrepuji als efectuats en anys anteriors.

Lo pedido de localitats per los mateixos, ha sigut tan extraordinari, que s' ha vist precisat á servirse de 'l escenari pera construhir una galeria é instalalhi palcos y butacas, trasladant la orquesta al según pis.

També las colonias francesa é italiana no 's dormen, ja que anuncian los seus respectius balls de máscaras en nostre gran teatro del Liceo en las nits del dissapte 8 y dimars 11 respectivament.

Com sia que los productes que resultan de dits dos balls son destinats pera sosteniment de las escolas gratuites y donat que dits balls son los més predilectes de los aficionats á la ballaruga, es de esperar que en lo present any logran també magnífichs resultats.

Pera lo dels italians, se donarán valiosos premis á las máscaras que més se distingeixin en sos trajos, tant per la riquesa, com en bon gust y capritxo.

A l' endemá de la festa de las donas catalanas en lo teatro de «Las Artes», y que en altrelloch ressenyém, surti 'l *Lliberal* furios ab un article titulat «Delirios separatistas». Allí las emprén contra 'ls organizadors de la festa contra las damas que hi prengueren part, contra las que hi assistiren, contra la policia que las agafá y contra 'l Governador per haver permés l' acte.

Ab tal motiu va pegar tal *remenada* á la caixa de 'ls trons, que 'l redctor encarregat de tan important servey, encara deu tenir els brassos encadarnats.

Ja m figuro com devia anar la cosa. El redactor de marras (algún Quinyones que may s' ha vist tip) al llegir «Festa de las donas catalanas», devia pensar: ¡Aquesta es la meva!

Y tirántselas de Tenorio y qui sab, qui sab si ab alguna copeta de més al cos, devia volguer dedicar algún *requiebro* de *caloyo* á las senyoretas que 'l voltavan. Aquestas, totas catalanas, devian respondre á la *flor quinyonesca* ab un rebufó ó ab aquellas rialletas burlonas que tan desmontan á un home y més quan está pagat de si mateix com acostuman á estarho 'ls *cipayos* que Barcelona atipa.

Y 'l home en venjansa, tragué tota la bilis del cos escribint «Delirios separatistas».. que rectificava al cap de dos días, sens dupte ab la pór de perdre las béssas ó qui sab si alguna altra cosa además, puig 'ns consta que 'ls socis de «Catalunya y avant» s' ho van pendre á la valenta.

Dihuen que en Sagasta ha fregat las orelles á *Don Sancho*, fins al punt de que dilluns passat els *teressianos* corrian per las tímbaras suplicant per Deu y per tots els sants que 's deixessin en pau las *nansas* del pobre Jordi, puig havían arribat contraordres.

¡Sería una llástima que la font s' estronqués ara que ra java tan bé!

Ab l' advertencia de que, qui ho sentirá més, no será tal volta *Don Sancho*, sino altrás personalitats que sense viure á Barcelona havían trobat el *modus vivendi* á costa de 'ls punts barcelonins.

Si acás volen formar una llista d' aquestas personalitats, poden encarregarho á ne 'n Lerroux quan torni per aquí.

Aquesta setmana las neus han sigut generals á tota Espanya.

El ditxo diu «any de neus, any de bens», y si hem de atenirnos á la sabiduría popular, cal suposar qu' aquest any lligarém els espanyols els gossos ab llangonissas.

Ab la circumstancia, de que á la sabiduría popular sempre li queda una fugida. Si l' any resulta tan *perro* com els altres, pot dirse que si no resulta l' any de *bens*, resulta de *béns...* ab llana y tot.

Ab la seguretat de no equivocar-se, perque, ¡mes *béns* que 'ls espanyols!

Com temiam, las *huelgas* s' han tornat crónicas á Barcelona.

La de 'ls metalúrgichs segueix més enconada que may, y sense que 's vegi ni la més remota senyal de solució.

La solidaritat obrera ja s' ha posat en joch, y no sols á Barcelona, sino en las principals poblacions d' Espanya y fins del extranger, s' arbitran medis perque 'ls metalúrgichs barcelonins segueixin fermes en son lloch.

Don Sancho podrà quedar satisfet. La seva má nefasta, al intervenir en los conflictes entre 'l capital y 'l treball, ha fet impossible tota avinensa.

El que vingui darrera d' ell, podrà dirli parodiant el *Tenorio* y referintse á la *huelga*:

Imposible la héis dejado
para vos y para mí».

A Madrit ha nevat bastant, y ab tan *fausto motivo*, el president del Senat ha suspés per dos días las sessions, ab 'l objecte de que 'ls avis de la patria, las ilustres momias que van al Senat á dormir y pendre tassas de caldo fent veure que legislan, puguin estarse tranquilets á caseta sense por d' arraplegar una *xalipandra*.

Molt ben fet. D' un home ben cuydat n' hi há per anys. Jo 'ls ficaria dintre d' una escarapate y allí 'ls deixaria per sempre més.

El país, no sols no notaria la falta, sino que desde aquell dia comensaria á anar per bé.

Pera avuy, dijous gras á la tarde, está anunciada en lo teatro Principal de Gracia una funció magna que donará la companya que actúa en aquell teatro, en combinació ab la agrupació de quartetos La Filantrópica, que dirigeix lo celebrat mestre y amich nostre Sr. Novi.

Per fi de festa 's representarà la divertida comedia de circunstancias del amich y col·laborador D. Abelardo Coma, que porta per titol *Lo Dijous Gras*.

La crónica «Els redemptors», que firmada per nostre company Ramon Berenguer surti en lo número de la setmana passada, 'ns ha va gut un éxit de 'ls grossos.

Son innumerables las cartas qu' hém rebut felicitant á nostre *croniqueur* per sa enteresa y acert al abordar de frente la qüestió Lerroux, ja que molts qu' estavan enterrats del assumpto que tractava «Els redemptors» no s' atrevían á atacar al ex-idol de las masses, qu' en la qüestió de las *huelgas* ha donat tan formidable cayguda, ja que sa vinguda no ha servit pera rés més que pera caure en lo més espantós de 'ls ridiculs.

Y encara 'ls firmants no ho saben tot!.. ¡Ah, si nosaltres tinguéssim en nostre poder (per fer forsa en judici si calia) cartas qu' havém llegit procedents de la Cort!

Ab ellas á la má, no acabariam com nostre company dihentlos ¡¡Farsants!! als politichs més ó menos republicans, pero politichs al fi... Acabariam ab un' altre calificatiu més expressiu encara.

De tots modos, agraheim en nom de nostre company las felicitacions, y seguirem fermes en la bretxa fins á desmascarar als que, enganyant al poble, no treballan més que pera 'l seu benestar.

Per centéssima vegada..

Sé suplica á tots els que 'ns envihin correspondencia, que ho fassin en sobre sense tancar, ab lo titol de «Original pera impremta», y franquejant los de fora ab *un centim* (no un quart) y 'ls de dintre Barcelona, ab cinch céntims. Aixís ells s' estolvian diners y nosaltres disgustos, puig se 'ns avisa que á Correus tenim cartas detingudas per insuficiencia de franqueig (tancadas), que no recullirém.

Ah, lo de tallar las puntas de 'ls sobres no val. Han de venir oberts.

CORRESPONDENCIAS

SENYORAS: A. M.—El treball es massa infantil. Crech que si vosté pert la por farà cosas de profit. R. M. A. (Girona.)—Si senyora. Pot enviar sens reparo. No 'm cansa. J. S.—La ortografia no deu apurarla; tindré un gust en corretgírla. No las mereix. *Sileta*.—Está bé, 's publicarà y li agraahiré que n' envihi més. R. S.—Queda acceptat. Gracias.

D. R. y B.

SENYORS: *Pep de 'ls Gafarróns*.—Me quedo ab «Una llágrima.» *Alexandre Pérez*.—Acceptat. *J. Mas Abril*—Están bé, gracias. Estimát *Matabroca*.—No m' agrada aquest cop; apuntis *oca*. *M. C. G.* (Badalona)—No va. *J. Miralles*.—Las de Carnaval no 'm van. 'M quedo ab la «*Raresa*» *R. Amorós*.—Lo contrast no 'm resulta. *J. Vilá*. Els versos excepte un, no resultan á l' altura de la prosa *B. Raméntol*—Acceptat y gracias. *Hernani*.—Veurém si 'n podrém treure partit. *Ayguá Freda*.—Lo mateix. *J. M.ª Mallafre*.—Gracias. *Sabestí Coca*.—Potser será precis un xich de retoch, mes procuraré que surti.

Quedan molts cartas per contestar.

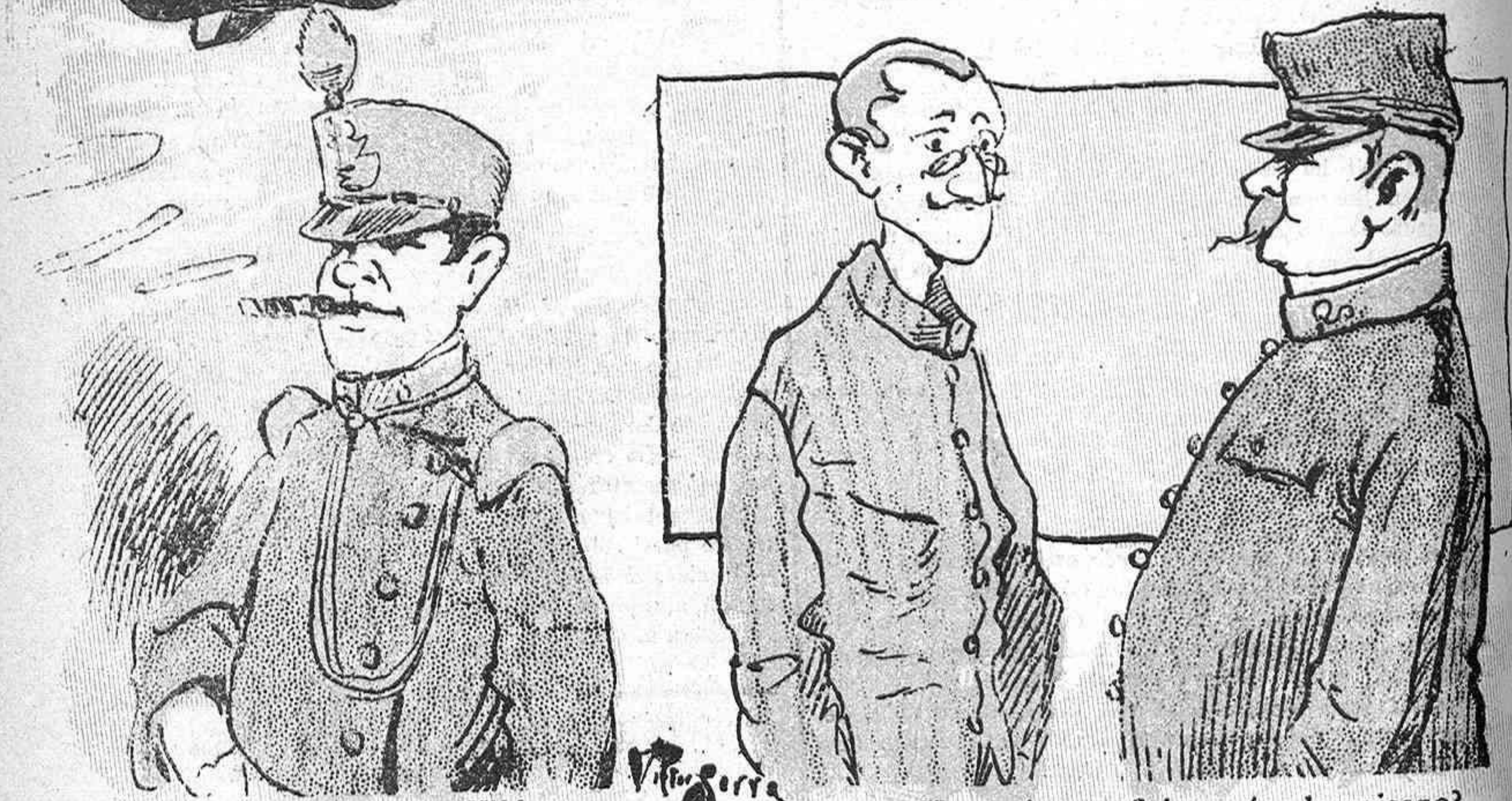
LITOGRAFIA BARCELONESA

SAN RAMÓN, 6. - BARCELONA

ELS QUINTOS.— ¡Uno, dos, tres! ¡Uno dos, tres!
 LA NENA.— ¿Y per ensenyarli la numeració
 han emportat al meu Ricardo? ¡Ell que portava tant
 bé la teneduria de 'ls nostres petóns!

— ¡Si 'm veyessin á Uldecona,
 aixís de gala vestit!..
 ¡Com patirían las xicas!
 Que n'andria de partit!

— ¿Y usted que oficio tenía, de paisano?
 — Era poeta.
 — Entonces, no sirve usted para nada.